

Ο Ηρόδοτος ήταν 5χρονο παιδί, όταν έγινε η μάχη στις Πλαταιές, το 479 π.Χ. Ξεκίνησε να γράφει την «Ιστορία» του γύρω στα 446, μια ολόκληρη γενιά μετά τη λήξη των Περσικών πολέμων. Ως καλός ερευνητής και με τη λογική της σύγκρουσης ανάμεσα στην Ευρώπη και την Ασία, έβαλε και την περσική άποψη:

Οι Ασιάτες Φοίνικες, λοιπόν, «ήρξαντο χειρών αδικων», όταν έκλεψαν την Ιώ. Κάποιοι Έλληνες, των οποίων το όνομα οι Πέρσες αγνοούν, «πήγαν με τα καράβια τους στην Τύρο της Φοινίκης κι άρπαξαν την θυγατέρα του βασιλιά, την Ευρώπη. Μπορεί αυτοί να ήταν Κρητικοί. Κι έτσι, ήρθαν στα ίσια» (Ιστορία, Α 2). Μετά, ο Ιάσωνας έκλεψε τη Μήδεια, ο Πάρης απάντησε αρπάζοντας την Ωραία Ελένη και τα πράγματα, από τις αρπαγές γυναικών, οδηγήθηκαν σε πολεμική σύγκρουση.

Μεταγενέστεροι συγγραφείς, γίνονται πιο συγκεκριμένοι: Κάνοντας επιδρομές στα ασιατικά παράλια, κρητικά πλοία έφτασαν ως την Φοινίκη. Αρχηγός τους ήταν ο ήρωας Ταύρος. Είδε την όμορφη Ευρώπη και την άρπαξε.

Υπάρχουν κι άλλοι που υποστηρίζουν ότι δεν ήταν ο Δίας που μεταμορφώθηκε σε ταύρο, για τον απλό λόγο ότι σε καμιά άλλη περίπτωση ο αρχηγός των θεών δεν πήρε τη μορφή του ζώου αυτού. Μεταμορφωνόταν σε πουλί (σπουργίτι, κύκνο κ.λπ.), σε άνθρωπο, ακόμα και σε σάτυρο, ποτέ όμως σε ταύρο. Φυσικά, υπάρχουν κι εκείνοι που αντιτάσσουν την ιστορία της Ιώς: Ως ταύρος την απήγαγε ο Δίας. Γενικά, όμως, ο ταύρος ανήκε στη δικαιοδοσία του Ποσειδώνα. Ο θεός της θάλασσας έπαιρνε τη μορφή του ή έστελνε κάποιον ταύρο, όταν η περίπτωση το καλούσε. Το πιο πιθανό, λοιπόν, κατά την εκδοχή αυτή, ήταν ότι ο Δίας ζήτησε από τον αδελφό του να στείλει ένα ταύρο, να παραλάβει την Ευρώπη και να του τη μεταφέρει στην Κρήτη.

Ο ταύρος αποτελούσε ιερό ζώο στους πρώτους νομαδικούς λαούς. Κι ένας θεός με κεφάλι ταύρου κι ανθρώπινο σώμα λατρευόταν πλατιά στην Κρήτη, όπου η «Ταυροκαθάψια» ήταν το δημοφιλές θέαμα που οι ακροβάτες παρουσίαζαν, τα κέρατα του ταύρου συναντιόνται σε κάθε βήμα ως «σήμα» της Κνωσού και η «μετάληψη» γινόταν σε ασημένια αγγεία που είχαν σχήμα κεφαλιού ταύρου. Η ίδια αυτή λατρεία απαντιέται στην Αίγυπτο, όπου ο θεός Άπης είχε την ίδια μορφή, ενώ Άπης λεγόταν ο μαύρος ταύρος που λατρευόταν στην αιγυπτιακή Μέμφιδα, ενσάρκωση του θεού Φθα. Άπης λεγόταν και ο μυθικός γιατρός, γιος βασιλιά του Άργους. Κι από το Άργος ξεκίνησε την τρεχάλα της η μεταμορφωμένη σε αγελάδα Ιώ, όταν

η Ήρα έστειλε μια αλογόμυγα να την βασανίζει. Και κάποιοι υποθέτουν ότι τη μεταμορφωμένη Ιώ ταύρος την κυνηγούσε κι όχι αλογόμυγα.

Όλα αυτά σημαίνουν ότι η ιστορία με την αρπαγή της Ευρώπης από τον Δία είναι η κατάληξη μιας αρχικής λατρείας που ζυμώθηκε στους αιώνες και στους λαούς κι έφτασε διαμορφωμένη διαφορετικά στην καταγραφή της. Άλλωστε, και η λέξη Μίνωας είναι προελληνική και η λέξη Ευρώπη παραπέμπει σε προελληνικές μορφές λατρείας. Με την αρχέγονη Ευρώπη και την Ασία κόρες του Ωκεανού και φυσικά αδελφές.

Ο Ωκεανός και η Τηθή (θηλυκή έκφραση του ωκεανού) γέννησαν χιλιάδες παιδιά. Ανάμεσά τους ήταν και η Ασία και η Ευρώπη. Οι στεριές Ασία και Ευρώπη είναι οι ήπειροι που μέσα από τον ωκεανό ξεπήδησαν κι αυτός τις κουβαλάει. Ο ταύρος που σηκώνει την Ευρώπη στις πλάτες του είναι ο ωκεανός ο οποίος στηρίζει τη στεριά. Το ίδιο το όνομα Ευρώπη σημαίνει «Πλατυμέτωπη». Γι'αλλά και φεγγάρι. Πλατυμέτωπη ήταν (και είναι) η Σελήνη. Και η μητέρα της Ευρώπης στο φεγγάρι παραπέμπει: Τηλέφασσα, αυτή που φέγγει από μακριά. Κι ο δοτός σύζυγός της, ο Αστέριος ή Αστερίωνας είναι ο άρχοντας του ουρανού, αυτός που κυριαρχεί στον χώρο όπου το φεγγάρι κινείται. Ακόμα και η Πασιφάη, το φεγγάρι θυμίζει: Αυτή που φέγγει για όλους. Με τον Τάλο να υποκρύπτει ηλιακή θεότητα που κατέπεσε σε δαιμονικό κι εξαφανίστηκε.

(τελευταία επεξεργασία, 14 Φεβρουαρίου 2021)